

Arrest

**nr. 103 314 van 23 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2013.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE WILDE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststelling te

ontkrachten. Op asielzoekers rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doelbewust verzaakte aan bovenvermelde medewerkingsplicht.

Deze vaststelling, evenals de vaststelling dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in het Verenigd Koninkrijk gedurende zijn verblijf aldaar, leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Daarenboven maakt hij evenmin aannemelijk dat er op 25 oktober 2010 een valse moordzaak werd opgestart, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De bij het verzoekschrift gevoegde documenten tenslotte vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, quod non in casu.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 maart 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij slechts dat zij volhardt in haar verzoekschrift, bevestigt zij dat de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift dezelfde zijn als deze neergelegd in het administratief dossier en wijst zij er op dat zij thans in het bezit is van een nieuw stuk dat ter terechtzitting wordt neergelegd en waaruit blijkt dat de rechtszaak tegen haar nog altijd bezig is. Verzoekende partij preciseert dat het document een fotokopie is aangezien zij dit toegestuurd kreeg van haar advocaat per faxpost.

Verwerende partij repliceert dat het relaas ongeloofwaardig is en dat rekening houdende hiermee en de vaststelling dat het nieuwe stuk slechts een fotokopie is er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het stuk.

In casu dient te worden vastgesteld dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat (i) verzoekende partij getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden, (ii) zij op 8 oktober 2010 Bangladesh al verliet terwijl de beweerde valse moordzaak op 25 oktober 2010 tegen haar werd opgestart waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot de

moordzaak ondermijnd wordt, (iii) zij pas voor de eerste keer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, wanneer zij in het nauw gedreven wordt omwille van tegenstrijdigheden, een tweede rechtszaak vermeldt die sinds 2007 tegen haar zou lopen, (iv) verzoekende partij zonder vrees en problemen Bangladesh verliet met haar eigen paspoort en onder haar eigen identiteit terwijl zij op dat moment gezocht werd door de Bengaalse autoriteiten, (v) verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk gedurende haar verblijf aldaar, en (vi) het tegenstrijdig is dat zij enerzijds valselijk beschuldigd wordt van moord en aangevallen wordt door leden van Awami League omwille van haar politieke activiteiten en dat zij anderzijds wordt verdedigd door de lokale chairman van diezelfde partij.

Verzoekende partij betwist de grond in de beschikking niet dat zij zich in het verzoekschrift beperkt tot het pomen van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen en dat dergelijk verweer niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Gelet op het ongeloofwaardig bevonden relaas en het feit dat de ingediende "ordersheet" slechts een fotokopie betreft dat geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit, kan dit document de geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS